

Christmas Møller (K. F.) betegnede den politiske og økonomiske Situation som en Tillidskrise. Over for den Mistillid, der bredte sig, maatte det være Regeringens Opgave at skabe den nødvendige Modvægt »ved positive og stærke Foranstaltninger paa det muliges Grund«, men denne Opgave syntes Regeringen helt at forsømme. Efter nogle Udtalelser om Bestræbelserne for et intimere nordisk Samarbejde, som de Konservative ønskede kronet med Held, om Forsvarsspørgsmaalet og om det af Westermann under Finanslovbehandlingen rejste Krav om en Redegørelse for Flaadens Tilstand gennem et særligt Udvalg, samt om Striden mellem Hovedstad og Provins, som formentlig uden Vanskelighed kunde mildnes ved større Decentralisation, kom Taleren ind paa den økonomiske Politik. Der maatte klart og tydeligt tages Afstand fra den megen Tale mod Kapital og Renteslaveri og mod Pengepolitikken, og Genskabelsen af Tillid til hele Økonomien var efter Talerens Mening det eneste anstændige Middel til at faa Omsætningsmidlerne i Cirkulation. Først og fremmest maatte man have Klarhed over Regeringens Valutapolitik, ligesom Regeringen hurtigst muligt maatte give Besked om sin Handelspolitik, da den nuværende Handelspolitik formentlig ikke kunde holde talmæssigt. *Christmas Møller* beklagede dernæst, at Arbejdet med Gældssanerungen ikke havde kunnet fremskyndes, og at det ikke var tilstræbt at tilvejebringe en ny Kornordning inden Saatid, som Forudsætningen havde været. Alt i alt havde Regeringen efter de Konservatives Opfattelse ledet Arbejdet i denne Rigsdags-samling daarligt, og de mente ikke, man kunde opfordre Regeringen til at gøre noget mere, men at der maatte rettes Bebrejdelser imod den. Ud fra denne Betragtning opfordrede Taleren til at stemme for en saalydende »Dagsorden«:

»Idet Folketinget udtaler sin Mistillid til det af Statsminister Stauning ledede Ministerium,
gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Niels Frederiksen (R. V.) fandt, at den Kritik, der var fremsat af Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti, savnede saglig Begrundelse. Regeringen og de Partier, den støttede sig til, havde søgt gennem Handelspolitikken at skabe de bedst mulige Afsætningsvilkaar for danske Eksportvarer, og de havde ført en saadan Pengepolitik, at Borgerne kunde disponere derefter, ligesom de havde tilstræbt at afbøde urimelig Prisdannelse mellem Erhvervene indbyrdes. Man havde søgt politisk Bistand hos Oppositionspartierne og Raad og Vejledning hos de paagældende Erhvervsorganisationer ved Gennemførelsen af de fornødne ekstraordinære Foranstaltninger og under de vanskelige Forhandlinger udad-